

The background of the cover is a watercolor wash in shades of beige, light green, and light blue. Scattered throughout are various food items: a blue bowl with a yellow substance (like jam or honey) at the top left; a piece of bread with a red topping at the top right; a strawberry with a green leaf at the middle right; a whole pear at the middle left; several french fries at the bottom left; a slice of lemon at the bottom center; and a small white object at the bottom right. A boy is walking from left to right in the lower half of the cover. He has red hair, wears a red beanie, a brown sweater, and blue trousers. He is walking on a path that is a mix of the background colors.

DROBKOV PODIVUHODNÉ DOBRODRUŽSTVÍ

ONDŘEJ ELBEL

ILUSTROVALA
PETRA JOSEFÍNA STIBITZOVÁ

bambóok

DROBKOVŮ
PODIVUHODNÉ
DOBRODRUŽSTVÍ

Všechna práva vyhrazena
© Grada Publishing, a. s., 2020
© Ondřej Elbel, 2020
Illustrations © Petra Josefína Stibitzová, 2020

DROBKOV PODIVUHODNÉ DOBRODRUŽSTVÍ

ONDŘEJ ELBEL

ILUSTROVALA
PETRA JOSEFÍNA STIBITZOVÁ

PRO ÁMU A VILMU

Tichou noční ulicí zaduněl tupý zvuk těla dopadajícího na zem. Ten člověk šel domů už dlouho. Byla páteční noc, před tím vypil několik piv a měl pocit, že se až tak moc neopil. Proto nechápal, proč sebou už popáté seknul na chodník. Pokaždé jako by o něco zakopnul nebo mu někdo podrazil nohy, ale celá ulice byla čistě uklizená, liduprázdná. Posadil se, dotkl naraženého kolene a začal potichu vzlykat. Zkusil si k sobě čichnout, protože se mu zdálo, že musel spadnout do něčeho ohromně zapáchajícího.

Pokud by lidé měli schopnost vidět a slyšet trpaslíky, viděl by a slyšel dva postarší pány vysoké okolo půl metru, jak se smíchy lámou v pase a plácají jeden druhého po zádech. Jenže lidi je vidět nemůžou, můžou je jen cítit, protože tihle trpaslíci se zásadně nemyjí a jedí pouze zkažené potraviny. Proto také sami sebe hrdě nazývají smradlíky.

„Už má dost,“ konstatoval ten s hůlčičkou v ruce, když opět popadl dech.

„Ještě jednou,“ zaprosil ten s brýlemi a utíral si pod nimi slzy.

„Já bych toho raději nechal, už teď si málem rozbil hlavu.“

„Tak jo. Jdeme teda číhat na dalšího.“

„Nezlob se, Rudolfe, já bych šel raději domů.“

„Už jen jednoho.“

„Ne, opravdu... Už je strašně pozdě.“

„Hm... Tak jo, jdeme.“

Pokud by opilec mohl vidět a slyšet trpaslíky, už by se asi vůbec nedivil, že se mu ten brýlatý postavil před obličej, zamával a zařval: „Dobrou noc!“ Takhle jen ucítil lehký závan vzduchu doprovobený ohromným smradem a všiml si, že se před ním vznáší docela malá hůlka. To ho probralo a začal se zvedat ze země, aby odtud rychle zmizel. Když se mu konečně podařilo

postavit na vratké nohy a ověřit si, že do žádné rozkládající se mrtvoly ani přehnaně uzrálého sýru nespádl, řekl si, že už definitivně, ale opravdu definitivně přestává pít. „Definitivně!“ vykřikl a opřel se opatrně o fasádu nejbližšího domu.

Jestli se mu podařilo dostat domů v pořádku a jestli opravdu už nikdy nepil alkohol, není jisté. Jisté je, že dva smradlíci mířili domů. Vzhledem ke svému věku a hůlčičce v ruce jednoho z nich, nasadili překvapivou rychlost. Po pár minutách ale ten s brýlemi prudce zabrzdil. Na chodníku ležel papírový pytlík s hranolky politými tatarkou. Rudolf se opatrně rozhlédl. Ulice byla liduprázdná. Vytáhl z pytlíku jeden hranolek a zakousl se do něj.

„Ble!“ vyplivl odpudivý kousek kašovitě hmoty na chodník. „Vždyť je to skoro čerstvé. Jak to může někdo jíst?“ zeptal se svého druha.

„Já to taky nechápu. Pohni, nech to tady a jdeme,“ klepal oslovený nervózně hůlčičkou.

„To je přece strašná škoda,“ namítl Rudolf.

„Tak to vezmeme s sebou a necháš si je zkazit. Já ti s tím pomůžu,“ starší trpaslík nečekal na odpověď a naložil pytlík na záda, trochu tatarky mu přitom vyteklo na kabát.

„Počkej,“ zastavil ho Rudolf a olízl mu rameno. „Omáčka je ovšem vy-ni-ka-jí-cí, ta bude minimálně měsíc stará.“

Netrpělivý smradlík nekompromisně vystartoval a hůlčička se rozkmitala. Dva hranolky vypadly z pytlíku, ale nezastavoval se. Běžel domů a doufal, že Mánička už bude spát. Rudolf se rozběhl za ním, v rychlosti se sehnul pro vypadlé hranolky a pomalu svého parťáka začínal dohánět.

Přibližně po půlhodince se ocitli na liduprázdném zanedbaném místě těsně za okrajem města. Zastavili se a Rudolf uložil kořist do nejbližšího křoví. „Tady si to schovám... Dík za pomoc, tuhle baštu máme samozřejmě napůl. Řekl bych, že tak za týden by to mohlo...“ Víc neříkal, protože starší trpaslík už zvedal poklop zakrývajíc díru do podzemí.

Naskočili na skluzavku vedoucí do hluboké tmy, ve které kdesi pod nimi probleskovala slabounká záře žárovky. Světlo sílilo, jak se přibližovali ke dnu šachty. Zabrzdili, seskočili ze skluzavky a vběhli do jedné z chodeb. Po pár metrech vyšli na prostorné náměstíčko lemované domy vytesanými ve skále. U jednoho se Rudolf zastavil. „Díky za hezký večer, byla to paráda. Musíme si to brzy zopakovat,“ rozloučil se a po špičkách vešel do domu.

Druhý smradlík se osaměle vydal podél řady luceren do jedné z uliček vedoucích z náměstí. Za chvíli došel k dvoupatrovému domku, zkontroloval, že v oknech se nesvítí, a opatrně vklouzl dovnitř. Ušel pár metrů po chodbě a otevřel dveře přízemního bytu. Vešel, zavřel a potichounku si začal zouvat boty a svlékat kabát. Vtom se rozletěly dveře do ložnice.

„Kdes byl?“ zeptala se důrazně malá, postarší, ale energická osoba v noční košili.

„Jé, ty nespíš, Máničko?“ Osoba neodpovídala... „Je pátek, tak jsem byl s chlapama v hospodě...“

„Nelži, Romane! Kdes byl doopravdy?“

„No, přece říkám...“ Roman se snažil proklouznout kolem ní do ložnice. Mánička ho ale nepustila.

„Tys nebyl v hospodě!“

„Pojď už spát, je hrozně pozdě.“

„Tys byl venku! Byli jste zase s Rudolfem podrážet nohy opilcům!“

Roman věděl, že nemá cenu zapírat. „Tak jo, byli. No a co? Dostali jsme sedm lidí! Kdybys viděla, jak brečeli,“ rozzářil se.

„To mě nezajímá,“ přerušila ho Mánička. „Copak nevíš, jak to může být nebezpečné? Co kdyby někdo spadl na tebe?“

„Ale ne, to my si dáváme pozor...“

Mánička ho nenechala domluvit: „Copak si neužiješ dost zábavy během zásobovacích výprav? Copak ti nestačí občas se porvat s potkany? Co budu dělat, když se ti jednou něco stane? Vůbec na mě nebereš ohledy... A taky už jsi na takové blbosti dost starý, nemyslíš?“ dodala.

Chvíli mlčel a pak se na ni smutně podíval: „Já že jsem starý? Já? Tohle jsi přehnala.“ Roman odložil hůlčičku, lehce odstrčil Máničku a vešel do ložnice, kde se svalil na svou polovinu postele. Usnul okamžitě. Smradlíci totiž usínají vždy, když je přepadne smutek. Mánička ho přikryla a lehla si vedle něj. A protože byla taky trošku smutná, za chvíli spala jako nemluvně.

